Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 7 липня 2009 року № 27 (295)

БЕЗНОСОГО ЛЄНІНА – ДЕМОНТУВАТИ

Пам'ятник злочинцеві – на смітник історії!

30 червня, в річницю проголошення Акту відновлення української державности, урвався терпець патріотів: вони пошкодили пам'ятник Леніну неподалік Бессарабки у Києві. Працівники Шевченківського районного відділу УМВС у м.Києві затримали групу українських націоналістів та порушили проти них кримінальну справу за частиною 2 статті 296 (хуліганство) КК України, а згодом інкримінували ще й статтю 298 (знищення, руйнування або пошкодження пам'яток – об'єктів культурної спадщини). Відомо, що до переліку пам'яток ЮНЕСКО цей об'єкт ніколи не належав, а перебуває лише у державному реєстрі нерухомих пам'яток України (встановлений 1946 року). Заступник столичного мера Сергій Рудик висловився за створення музею "Парк радянського періоду", куди можна помістити також і безносий монумент. Тепер – слово за Кабінетом міністрів.

Про те, який резонанс у націоналістичних та національно-демократичних політичних колах викликала ця подія, читачі "Нації і держави" можуть дізнатися з перших вуст. До вашої уваги – коментарі.

Володимир БОРЕЙЧУК,
заступник Голови КУН

– Українська нація найбільше потерпіла від червоного комуністичного перевороту, наслідками якого стали нечувані репресії, голодомори, ГУЛАГи. "Десятки мільйонів українців, практично кожна українська родина зазнали лиха від комуни. Знесення головного пам'ятника кату Леніну в центрі столиці українськими націоналістами М.Кохaнівським І.Срібним, А.Тарасенком, Б.Франтом, О.Задорожнім є героїчним вчинком.

Конгрес Українських Націоналістів неодноразово звертався до КМДА з вимогою виконати Укази Президента щодо демонтажу пам'ятників та пам'ятних знаків особам, причетним до організації Голодомору 1932–1933 років в Україні та політичних репресій, однак жодної реакції влади не було.

Як відомо, Парламентська асамблея ОБСЄ у своїй резолюції прирівняла комуністичний тоталітарний режим до нацизму.

Закінчення на 2-й стор.

УЧАСНИКІВ АКЦІЇ РУЙНУВАННЯ ПАМ'ЯТНИКА ЛЄНІНУ ВІДПУСТИЛИ

Учасників акції пошкодження пам'ятника Леніну в Києві на бульварі Шевченка звільнено з під варти. Всіх учасників випущено під підписку про невиїзд.

"Знесення пам'ятника Леніну є на часі. Ідея знесення пам'ятника катові витає в суспільстві вже майже 18 років. Боляче було ходити центром столиці й дивитися на одного з найбільших ворогів українського народу, десятки мільйонів українців загинуло від його людоненависницьких дій", – зазначив організатор акції Микола Коханівський.

За його словами, до цієї акції його підштовхнула бездіяльність міської влади. "Руйнуючи ката України, я керувався сумлінням українського націоналіста, Указами Президента Віктора Ющенка та невиконанням Указів Президента України місцевими органами влади", – сказав Коханівський.

Микола Коханівський також не погоджується з інкримінованою йому статтею хуліганство. "Я не погоджуюся з інкримінованою мені та моїм друзям статтею, в якій ідеться про хуліганство. Ми не хулігани, ми не ховалися від слідства – ми виконали те, що мала виконати місцева влада", – зазначив Микола Коханівський.

1 липня Голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко звернувся від імені партії до начальника Шевченківського РУ ГУ МВС у м. Києві Петра Мірошниченка з вимогою скасувати постанову про порушення кримінальної справи, змінити міру запобіжного заходу затриманих та негайно звільнити Миколу Коханівського, Богдана Франта, Івана Срібного, Андрія Тарасенка, Олександра Задорожного, яких 30 червня 2009 року було затримано під час проведення акції з пошкодження пам'ятника Леніну на Бессарабській площі.

За словами адвоката Сидора Кізіна, до слідчого також було направлено близько десятка особистих порук від народних депутатів та громадських діячів, серед яких Левко Лук'яненко, Андрій Парубій, Ярослав Кендзьор, В'ячеслав Коваль, Андрій Шевченко, Олександр Чорноволенко та інші.

Микола Коханівський також відзначив дикунські дії правоохоронних органів: "До двох затриманих була застосована фізична сила. Я ще за 38 років не чув такої брутальної лайки".

Прес-служба КУН

Микола ПАРФЬОНОВ

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ЧЕРВОНИЙ ПРАПОР З ЧОРНОЮ СВАСТИКОЮ

Тотожність гітлерівського і більшовицького режимів є вражаючою

Гітлер і Лєнін – це два найжорстокіших диктатори у світовій історії, двоє злочинців і ворогів людства. Навіть сама згадка цихназвиськ викликає жах і відразу. Гітлер і Лєнін є фундаторами споріднених тоталітарних режимів, партійних диктатур: фашистської й комуністичної, які знищили найбільш жорстокими методами більше людей на землі, ніж усі відомі доти війни, катаклізми й епідемії разом узяті.

Про спорідненість кривавих режимів – фашистського й комуністичного – сказано й написано чимало. Та чи багато людей до кінця усвідомлюють це? Чи всі розуміють, що неможливо бути антифашистом і комуністом одночасно? Що фашизм і комунізм – близнюки-брати, а підтримка одного з них є підтримкою й другого. Не дай Боже, щоб вони знову відродилися і залили нашу рідну землю безневинною кров'ю, як це вже траплялось у недалекому минулому.

Аналіз діяльності колишніх тоталітарних товариств Італії, Німеччини та СРСР свідчить, що вони були близькими не тільки за головними принципами (це – беззаперечно), а й у деталях. Дослідники відзначають, що головна риса фашизму – це тоталітарний уклад суспільства. Себто диктатура, що опирається на партію, з якою майбутній вождь – фюрер приходить до влади. Інші політичні партії, як і політичні угруповання, політичні переконання, будь-яка незалежна думка, – заборонені та переслідуються. Людина перетворюється на підневільного раба в державі, де тільки апаратчики вважають себе єдиними представниками суспільства. Усі інституції підпорядковані державі.

Другою ознакою тоталітарної системи є централізація суспільства. Усе в державі, до найменших дрібниць, є керованим з центру. Терористичний принцип системи полягає у тому, що політичний контроль і терор є головною силою таких режимів. Терор дає відчуття всевладної й могутньої тоталітарної диктатури.

Держава так само монополізує всю пропаганду. Тоді, коли кожна особа, налякана терором, мовчить, урядова пропаганда володіє необмеженими можливостями. Її роль полягає в мобілізації суспільної думки в інтересах режиму, водночас ця пропаганда є також елементом політичного контролю над людьми.

Прикметна також інша особливість фашизму, а саме – вихваляння диктатора, в тому числі і як керівника панівного політичного руху.

Тоталітаризм означає і схильність до манії величі. Такі устремління відомі ще з часів фараонів. Надмірно підносячи вождів, суспільство не помічає, як скочується до середньовіччя. Так було не тільки у випадку зі Сталіним, а з Іваном Грозним, Петром Першим та Катериною Другою.

Аналізуючи сталінську історіографію, неважко прослідкувати виразну тенденцію більшовизму до пошуків свого коріння та натхнення в дореволюційній історії Росії. Із фільмів і книг московські царі та їхні генерали плавно перекочували із розряду реакціонерів-імперіалістів (як їх спочатку називали в СРСР) до сонму патронів "прогресу і радянської демократії". Опричники Івана Грозного слугували прототипами радянських чекістів. Тортури, приниження та знущання стражів пролетарської революції над своїми супротивниками теж звідти.

Закінчення на 8-й стор.

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

БЕЗНОСОГО ЛЄНІНА – ДЕМОНТУВАТИ

Автори резолюції зазначили, що в XX столітті європейські країни найбільше потерпіли від комуністичного та нацистського тоталітарних режимів, які несли з собою геноцид і злочини проти людства. В Україні ще бавовніють понад 3000 пам'ятників Леніну. Коли влада не виконує Укази Президента В. Ющенка по очищенню нашої землі від катів тоталітарного режиму, то українські патріоти вимушені брати цю місію на себе. На часі заборона діяльности комуністичної партії в Україні і проведення міжнародного суду "Нюрберг-2" над злочинами комуністичного режиму.

Нагадаємо, що Конгрес Українських Націоналістів звернувся до Генерального прокурора Олександра Медведька з вимогою скасувати постанову про порушення кримінальної справи щодо учасників акції з демонтажу пам'ятника Леніну в м. Києві на бульварі Тараса Шевченка та Президента України з проханням взяти на особистий контроль хід розслідування кримінальної справи над українськими патріотами і не допустити політичної розправи.

"Учасники акції у своїх діях керувалися сумлінням українського націоналіста, Указами Президента Віктора Ющенка № 432/2009 "Про додаткові заходи щодо вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932–1933 років в Україні", №250/2007 "Про заходи у зв'язку з 75-ми роковинами Голодомору 1932–1933 років в Україні", № 856/2008 "Про заходи у зв'язку з Днем пам'яті жертв голодоморів", та невиконанням Указів Президента України місцевими органами влади", – йдеться у зверненні до Генеральної прокуратури.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Під час зустрічі в офісі Конгресу Українських Націоналістів (справа наліво): М.КОХАНІВСЬКИЙ, заступник голови КУН В.БОРЕЙЧУК, адвокат С.КІЗІН, голова Секретаріату КУН С.БРАЦЮНЬ.

Світлина Б.Захаряка

Богдан ЧЕРВАК,
голова Київської міської ОУН:

– ОУН (м) кілька разів ініціювала звернення до влади різних рівнів з вимогами ліквідувати пам'ятники Леніну, особливо у центрі столиці України. У наших заявах на адресу Київського міського голови Леоніда Черновецького було й застереження про те, що у разі бездіяльности органів влади націоналісти залишають за собою право на самостійне виконання указу Президента щодо демонтажу символів тоталітарного минулого. Серед тих, хто взяв участь в акції, – троє членів Київської міської ОУН (м) і один член Проводу – Іван Срібний.

Ми вимагаємо від Генеральної Прокуратури й Міністерства внутрішніх справ випустити хлопців з-під варти. Адже то було у жодному разі не хуліганство, а суто політична акція. Також вимагаємо від влади зліквідувати цей пам'ятник, тим більше, що до числа пам'яток ЮНЕСКО він ніколи не був включений.

В'ячеслав КИРИЛЕНКО,
лідер громадського руху "За Україну!":

– Кабінет міністрів має вилучити з національного реєстру нерухомих пам'яток монумент Володимиру Ульянову в Києві. Після цього київська громада зможе демонтувати цей принизливий для української столиці об'єкт. На мою думку, саме бездіяльність уряду у цьому напрямку призводить до того, що громадяни намагаються самотужки знищити пам'ятники організаторам комуністичного терору. Вважаю ганебним факт ув'язнення молодих українців, які пошкодили пам'ятник Леніну на Бессарабці. Закликаю органи МВС негайно звільнити всіх затриманих і пам'ятати, що Конституція України визначає головною цінністю Української держави свободу й гідність людини, а не недоторканість пам'ятників Леніну.

Володимир ШОВКОШИТНИЙ,
голова Управи Київської міської організації Української народної партії:

– Закликаю депутатів Київської міської ради прийняти ухвалу про демонтаж пам'ятника Владіміру Леніну на бульварі Шевченка. Я переконаний, що монумент катові українського народу потрібно демонтувати законними методами, бо інакше українці рознесуть його на шматки з власної ініціативи. Якщо влада Києва не прийме необхідної ухвали, то депутати від УНП винесуть проект відповідної постанови на парламентську сесію.

Підготувала Ольга ДУБОВИК

ВІДБУВСЯ ЗБІР ОУН
з-під стягу Степана Бандери

Відбувся XII Великий Збір Організації Українських Націоналістів з-під стягу Степана Бандери. У ньому взяли участь делегати з України, США, Канади, Австралії, країн Європи.

Збір проаналізував становище в Україні та в світі й визначив основні напрями і пріоритети діяльности ОУН на майбутнє.

Збором підтверджено цілісність та єдність ОУН як глобальної надпартійної структури, яка покликана дбати про інтереси української нації та української людини.

Головою Проводу ОУН обрано Стефана Романіва.

С.РОМАНІВ

Конгрес Українських Націоналістів вітає друга Стефана Романіва з обранням Головою Проводу ОУН з-під стягу Степана Бандери та висловлює сподівання на тіснішу консолідацію наших зусиль у відстоюванні українських національних інтересів.

КОРОТКО

...І БЛИЗЬКО НЕ СТОЯВ

Пошкоджений у центрі Києва пам'ятник Леніну не знаходиться в переліку культурних цінностей ЮНЕСКО.

Згідно з інформацією, розміщеною на офіційному сайті ЮНЕСКО, до даного переліку від України включено наступні об'єкти: Софійський собор, Києво-Печерська лавра, архітектурний ансамбль історичного центра Львова, геодезична арка Струве, букові ліси Карпат.

РЕСТАВРАЦІЇ НЕ ПІДЛЯГАЄ

Понівечений пам'ятник Леніну таки буде демонтований, пише газета "Сегодня". І, можливо, на своє місце вже не повернеться.

"На час ремонту пам'ятник Леніну демонтують, а потім його долю вирішить Кабмін. Монумент зроблений з рідкісного матеріалу – карельського кварциту. З нього будували Мавзолей у Москві. Кварцит треба замовляти", – розповів начальник главку культурної спадщини столичної держадміністрації Руслан Кухаренко. Вартість реставрації, на думку київського скульптора Олега Пінчука, становить приблизно 100 тисяч гривень.

Конгрес Українських Націоналістів з сумом сприйняв звістку про передчасну смерть українського патріота, народного депутата України чотирьох скликань, колишнього голови Рівненської облдержадміністрації

Василя ЧЕРВОНІЯ.

Україна втратила одного з вірних синів, життя і діяльність якого були присвячені служінню українській національній ідеї.

Висловлюємо щирі співчуття рідним і близьким померлого, а також його однопартійцям із Української Народної партії.

Вічна пам'ять.

Олексій ІВЧЕНКО, голова Конгресу Українських Націоналістів

ЗВЕРНЕННЯ
до депутатів Київської міської ради

Конгрес Українських Націоналістів звертається до депутатського корпусу Київської міської ради із закликом не виділяти коштів на відновлення пошкодженого пам'ятника Леніну на бульварі Тараса Шевченка.

На сьогодні існує безліч гуманітарних програм, які потребують фінансування із бюджету міста. Виділення коштів на "пластичну операцію" головному організатору тоталітарного комуністичного режиму є блюзнірством та неповагою до власного народу. Пам'ятник Леніну не становить жодної архітектурної цінности. Інформація про те, що цей монумент занесений до всесвітньої спадщини ЮНЕСКО, є неправдивою.

З іменем Володимира Ульянова-Леніна пов'язані найтрагічніші сторінки українського народу. Ідеологія та соціальний устрій, які нівелювали людську гідність і навіть життя людини, були цілковито чужими духові української нації.

У висновку Інституту національної пам'яті чітко сказано, що ВЛенін є головним ідеологом масового терору і несе головну провину за здійснення політичних репресій та голодоморів.

Парламентська асамблея ОБСЄ у своїй резолюції прирівняла комуністичний тоталітарний режим до нацизму. Автори резолюції зазначили, що в XX столітті європейські країни найбільше потерпіли від комуністичного та нацистського режимів, які несли з собою геноцид і злочини проти людства.

Це дає всі підстави стверджувати, що залишений у спадок вже не існуючого "Совєцького Союзу" пам'ятник принижує честь і гідність усього українського народу та викликає обурення і осуд.

Конгрес Українських Націоналістів неодноразово звертався до КМДА з вимогою виконати Укази Президента щодо демонтажу пам'ятників та пам'ятних знаків особам, причетним до організації Голодомору 1932–1933 років в Україні та політичних репресій, однак наштовхувався на чиновницьке зволікання та бюрократичні відписки.

Конгрес Українських Націоналістів звертається з проханням прийняти рішення про демонтаж пам'ятника Леніну та на цьому місці встановити пам'ятник видатному українському гетьману Івану Мазепі, який доклав величезних зусиль для розбудови України та Києва зокрема.

За сприяння Гетьмана Івана Мазепи було збудовано Києво-Могилянську Академію, яка стала духовним центром України, було видано низку творів української та перекладної літератури, зокрема твори Афанасія Зарудного, Григорія Двоєслова, Дмитра Туптала. Збудовано кафедральні собори в Києві: Михайлівський Золотоверхий монастир, Києво-Печерську Лавру.

Всі бажаючі можуть надсилати свої звернення про скасування постанови "Про порушення кримінальної справи" на захист учасників акції за адресою Генеральної прокуратури (м.Київ, вул.Різницька, 13/15) або слідчому Шевченківського РУ ГУ Платонову Артуру Володимировичу (м.Київ вул.Прорізна, 12).

А також можна надсилати свої звернення на ім'я прем'єр-міністра щодо прискорення прийняття постанови стосовно виключення з державного реєстру пам'ятника Леніну на бульварі Тараса Шевченка в Києві. (01008, м. Київ, вул. Грушевського, 12/2).

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Геник Володимир	(048) 765-08-17
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ЖОРСТОКІ РЕАЛІЇ ДОБИ

ПОЛЮВАННЯ НА ЛЮДИНУ

як модна розвага "господарів життя"

Чи стане трагедія в Голованівському лісі на Кіровоградщині, де було вбито людину, сигналом для суспільства: так далі жити не можна?

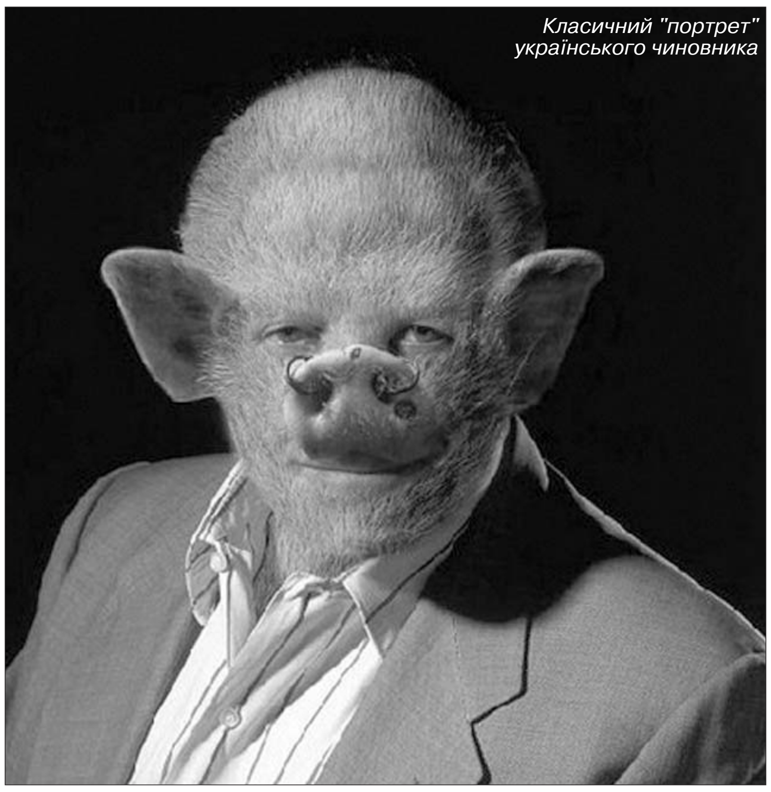
Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

Як відомо, Президент Віктор Ющенко звільнив зі своїх посад голову Кіровоградської обласної держадміністрації В.Моцного та голову Голованівської райдержадміністрації М.Крижанівського. Водночас, міністр внутрішніх справ Ю.Луценко навідріз відмовився звільняти керівника обласного управління МВС. "Я не збираюсь реагувати на чиїсь примхи", – бундючно заявив він, вочевидь, маючи на увазі відповідну вимогу Президента.

Без сумніву, у будь-якій цивілізованій країні, якби сталося щось подібне, то головний правоохоронець держави негайно сам подав би у відставку. Втім, поняття "честь", не кажучи вже про "совість", – це щось настільки далеке для переважної більшості теперішніх політичних "пузирів", що зайве й казати. У цьому зв'язку пригадується нещодавній п'яний дебош у німецькому аеропорту за участи самого Луценка. За всіма писаними й неписаними законами честі, гідності, а також цивілізованої практики урядовець, замішаний у такому ганебному скандалі, знову ж таки, мав би одразу написати заяву про звільнення за власним бажанням. Натомість наш міністр віртуозно вибріхувався, до того ж користуючись при цьому підтримкою прем'єр-міністра... Адже "своїх не здають".

Водночас, в історії з загибеллю нещасного чоловіка з кіровоградського села Валерія Олійника тій-таки Тимошенко все ж довелося здати "свого" депутата Лозинського. Бо надто шокуючою була подія, надто вражаючою – навіть для нашого, звиклого до всього, духовно і морально люмпенізованого суспільства. Та й хто для Тимошенко депутат Лозинський? *Мєлкая сошка*, відпрацьований матеріал... Щоправда, при цьому Лозинському, без сумніву, дали можливість утекти (на відміну від районного прокурора і районного начальника міліції, яких "причинили" порівняно швидко. До того ж, була спроба "зам'яти" вину Лозинського, адже спершу він проходив у справі лише як свідок). Такий висновок можна зробити, якщо уважно простежити за хронологією подій, пов'язаних з убивством. Як відомо, вбили Олійника ще 16 червня. Перших десять днів країна і влада цієї країни "пережовувала" те, що сталося. Характерно, що бютівська фракція взагалі ніяк не відреагувала на повідомлення про жахливу трагедію за участи свого колеги. Не поспішав і парламент братися за розгляд цього питання, а його чільні "діячі" переважно піарилися на різних ток-шоу. Першим – через дванадцять днів після трагедії – відгукнувся Президент, звільнивши з посад обласного і районного голів. Тоді ж сам Лозинський звернувся до генерального прокурора О.Медведька з проханням внести на розгляд Верховної Ради подання на зняття з нього депутатської недоторканності. Такий собі "благородний" вчинок "на публіку". Але чи хтось ще продовжує вірити у благородство мерзотників? Кримінальну ж справу відносно Лозинського – за вчинення умисних тілесних ушкоджень, які спричинили смерть людини – Генпрокуратура порушила лише першого липня.

Зрештою, третього липня у пресі з'явилися повідомлення про висновок досудового слідства Генпрокуратури: народний депутат БЮТ В. Лозинський, прокурор Голованівського району Є.Горбенко та начальник Голованівського РВ УМВС М.Ковальський умисно заподіяли тяжкі тілесні ушкодження В.Олійнику, від яких той помер. Також було повідомлено, що сам Лозинський свою вину заперечує, стверджуючи, що Олійник застосував до нього та його друзів вогнепальну та холодну зброю, і їхні дії були самозахистом. (На тілі Олійника знайдено дев'ять вогнепальних поранень, численні переломи – такий-от "самозахист" трьох вгодованих негідників проти затурканого сільського мешканця).

Класичний "портрет" українського чиновника

Варто зауважити, що й колеги Лозинського, коли їх затримали, лицемірно стверджували, що, мовляв, Олійник напав на них, та ще й стріляв при цьому. Щоправда, за висновком експертизи Генпрокуратури Олійник під час інциденту не тримав у руках зброї. Це ж підтвердив особисто і Генпрокурор О.Медведько. Та й видається неймовірним, що тихий і мирний селянин з доброго дива нападатиме на добре відомих у районі "господарів життя" на крутих джипах. Чи знайдеться бодай один ідіот, добре знайомий з правилами життя у цій країні, який подібну "локшину" прийме на віру?

Між іншим, деякі ЗМІ писали про те, що затримані Горбенко і Ковальський зізналися слідчим Генпрокуратури у вбивстві 15 осіб. Щоправда, пізніше було названо прізвища лише двох зниклих ще чотири роки тому жителів навколишніх сіл, трупи яких знайдено в Голованівському лісі.

Того ж таки третього липня (лише на вісімнадцятий день після убивства Олійника) Верховна Рада ухвалила постанову про припинення депутатських повноважень Лозинського. Того дня, коли парламент позбавляв Лозинського повноважень, його, можливо, в країні вже не було.

Тоді ж начальник Головного управління з розслідування особливо важливих справ Генпрокуратури П.Коваль заявив, що слідчі Генпрокуратури застосовують заходи щодо затримання цього, вже колишнього, нардепа. Зокрема, слідчими доручено працівникам МВС встановити місцезнаходження Лозинського та доставити його до Головного управління з розслідування особливо важливих справ ГПУ. Водночас генпрокуратура, за словами голови СБУ В.Наливайченка, за станом на середину дня третього липня не зверталася до цього відомства з приводу обмеження права на виїзд з країни Лозинського.

Без сумніву, Лозинському дали можливість утекти – туди, де його не дістане вищерблений меч українського "правосуддя" (кривосуддя).

Не інакше як абсурдним слід назвати припущення генпрокурора Медведька щодо того, що, мовляв, переховуватись від слідства В.Лозінському "не дозволить совість".

Еге ж, вбивати – совість дозволяє, а тут – "не дозволить". І хто тут "лох" – читач, на якого подібне белькотання розраховане, чи – сам генпрокурор?

Зрештою, повідомлено, що аж тепер почали "колотися" колеги Лозинського з кривавого ремесла. Так, колишній головний міліціонер району зізнався, що постріли по Олійникові, які стали причиною його смерті, здійснив саме Лозинський. Крім того, виявляється, що в компанії з трьома "мисливцями" перебувала ще одна особа – жіночої статі. Не інакше як *девочка*. Отож розважалися нелюди за повною програмою.

...Трагедія у Голованівському лісі сколихнула країну. Проте чи зупинить цей жахливий інцидент динаміку нашого сповзання похилою площиною униз, у багно хамства і беззаконня, де панує ницість, підлість, вседозволеність, безкарність, де все вирішують гроші, і де закони загнуздані мерзотниками у владних кріслах?

Жорстокою ціною жертви однієї безневинної людини, одного з мільйонів "маленьких українців", вищі сили запропонували нам усвідомити глибину моральної прірви, в якій опинилася країна.

Однак чи здатне на самоочищення суспільство, яке обирає таку владу?

ПОЛІТИКА

ІДЕЯ СИЛЬНІША ЗА ЗБРОЮ

Богдан ДЯКІВ,
голова ОО КУН
Харківської обл.

Боротьба за втілення української національної ідеї сьогодні стала жорстокішою, підступнішою, цинічнішою. 19 років стара партійно-комсомольська номенклатура водить український народ, як Моісей водив євреїв у пустелі, щоб вони забули своє минуле, в хаосі, невизначеності й у нищівній бідності. За ці роки на виборах працювали різні схеми, але всі вони мали одну мету – українців до влади не допускати. Зламати цю схему на сьогодні не вдалось жодній політичній партії національного спрямування, насамперед за відсутности чіткої мети у їхніх лідерів. У нищенні національного руху головну роль зіграв блок "Наша Україна" і її лідери. Саме цей блок підім'яв національно-демократичні партії НРУ, УНП, ПРП і націоналістичний КУН, які, до речі, і створили блок "Наша Україна", піднявшись на Говерлу в 1998 році. Як тут не згадати слова С.Бандери: "Нищити українців руками українців – головне завдання наших ворогів". У нашій програмі чітко написано, що КУН не підтримує ліберальну ідею і поборює її. Насправді ж нас підв'язали до того, що саме ліберальна ідея для нас є головною метою.

Саме через вибори і присутність у депутатському корпусі представників політичних сил різного рівня сьогодні можна втілювати в життя інтереси українського народу. Шуфричі, януковичі, симоненки, колеснікови, стояновці, кравчуківці, портнови та інші в агресивній формі, через владні інститути, ведуть безкомпромісну боротьбу з Українською державою. Ми дозволили їм це робити, тому що наш головний лозунг – "Нам нічого не треба, воно само прийде". І воно прийшло, але у вигляді хижого антиукраїнського звіра, вгамувати якого можна тільки силою волі. Вибори в Тернополі показали, що на арену вийшла нова виборча технологія, що має подвійні стандарти. Головна мета цієї технології – показати не зростання національної активности тернопільчан, а засвідчити присутність у цьому регіоні нових політичних сил, а саме: Партії регіонів, партії українських буржуа "Єдиний центр". Не дивлячись на нібито перемогу партії "Свобода", вона, мабуть, була використана для нейтралізації народного гніву. Хто може в Тернополі любити двічі судимого Януковича і його партію, яка відверто працює проти Української держави в інтересах Росії, а також невідомого нікому "Єдиного центру"? Тому плакати чи радіти українцям – великий знак питання і не менший знак оклику. Ходіння різними дорогами до однієї мети для національно-демократичних партій показало за 19 років, що це є бесперспективний, утопічний і, як правило, розкольницький рух на користь нашим ворогам, які, проплачуючи "вождиків" цих партій, успішно гасили національний рух в Україні. На сьогодні для українського народу є одна перспектива. Вона лежить у площині створення єдиного фронту із партій і громадських рухів, які стоять на українській платформі, повністю відмежовуючись від усіх інших партій. Якщо цього не буде, то ворог створить супернаціональні рухи чи партії, які затаврують "жидів" і "запроданців-керівників" існуючих патріотичних партій, і тим самим зіб'ють українців на хибний шлях голосування, посадять у керівні крісла ворогів нашої держави. Час говорунів, аватюристів, запроданців минув.

"Ідея сильніша за зброю" – саме це гасло повинно стати прапором новоствореного блоку, який приведе український народ до перемоги національної ідеї.

ГЕТЬ СИМВОЛИ РАБСТВА!

ЛЄНІН-АНТИХРИСТ...

І ХЛОП'ЯЧА САМОДІЯЛЬНІСТЬ

Євген СВЕРСТЮК

Лєнін вже давно нікому не потрібен, Вітренки-Симоненки не цитують Леніна – просто соромно його цитувати. І невигідно.

Безглуздий символ вождя з протягнутою рукою – після катастрофічного відступництва його учнів і послідовників – то емблема посткомунізму. Епоха забруднення.

Розкрадання комуністами соціялістичної власности – символ самоїдства. А вождь мав славу людоїда ще за життя. І та соціяльна шизофренія інфікує скаличене суспільство.

Молодь метається в безвиході. Молодь прийшла жити! А як жити серед сміття, безсоромности і нікчемности того, що зветься владою? І як зрозуміти прагнення до влади людей, які не мають ладу в собі і не хочуть ладу навколо себе?

Як виявити себе в активності? Те питання постає перед кожним молодим поколінням. Молодь завжди незгідна з тим, що їй залишили...

А нині не погоджується просто здоровий глузд. Завжди починають з того, що вимітають хату, викидають зайві речі, миють і наводять лад.

Указ Президента України про усунення символів тоталітарного режиму не міг не бути підтриманий на рівні здорового глузду, але ж був заблокований на рівні хворого, який не визнає себе хворим і опирається лікуванню.

Така ситуація плодить апатію в молоді, а в активній частині викликає обурення і намагання щось почати.

Біля метро "Либідська" пам'ятник чекістам заляпаний фарбою, його відмивають. Але ніколи не відмиють крови, в якій ті кати народу – по шию.

На пам'ятник Петровському біля Парламентської бібліотеки виливають помиї і фарбу, а він, нікому не потрібний, псує пейзаж.

Пам'ятник Лєніну навпроти Бессарабського ринку на тлі розкішних забудов виглядає карикатурно. Такою ж карикатурою за триста метрів від нього ще один Лєнін в метро "Театральна" виблискує мідним чолом – у супроводі смішних цитат. Кожен день тут можна почути слова обурення і спостерігати реакцію відрази.

Усе це провокує постійно реакцію протесту з боку молоді, на яку ця шизофренія тисне. З тією символікою можна було покінчити за одну ніч, як це зробили комуністи з пам'ятниками своєму вождеві Сталіну.

У нас це розтягнули у "в'яло протікаючу шизофренію" на два десятиліття...

Ранком 30 червня група юнаків взялася самодіяльно демонтувати пам'ятник Лєніну. Їх зупинила міліція. Але, як казав Горбачов, "процес пішов, і його не зупинити"...

Звичайно, судитимуть їх "ленінці". В правовій країні це могло б вилитися в початок суду над комунізмом, і то в Україні, де злочини комунізму були особливо важкими, особливо таємними і безпрецедентними.

Інтернет дає в руки цілі томи звинувачень Лєніна-людожера.

Адвокати можуть подати матеріяли про Лєніна – підступного ворога Української держави.

З боку Церков можна подати матеріяли про Лєніна не просто атеїста, а убивцю священнослужителів і грабіжника храмів.

А ще з Нюрнберзького процесу засвітилися матеріяли про Леніна-організатора концлагерів і учителя великих злочинців XX віку.

Але усе це було б можливо підняти у справжньому суді зі справжніми захисниками, які розуміють, що захищають.

І при наявности справжніх політичних партій, які взяли б на себе відповідальність і підтримали б тих юнаків, які діяли спонтанно, відчуваючи за собою "тисячі таких самих, як я" (Франко).

За нинішнього політичного маразму найімовірніший банальний сценарій, коли встановлюватимуть, хто приніс драбину, хто молота, і хто почав довбати Леніна. Пилати умиватимуть руки, а "патріоти" говоритимуть про букву закону.

Але хлопці розпочали свої біографії. І то не тим, що били ідола, а тим, що робили те одверто і не ховаючись. Громадянська акція починається там, де людина знає, куди вона їде і чим ризикує задля чесних переконань.

Не забуваймо, що діється навколо. Не забуваймо, що не так давно раби в Україні побудували пам'ятник засновникі кріпацького рабства, епідемія політичних гасел оживає перед виборами, а цілі загони платних і безплатних українофобів діють за програмою отруєння атмосфери.

Національний опір в Україні діє стихійно, але повсюдно. Майже всі його прояви і в совєтські часи були наївними, а проте вписалися в історію, яка запам'ятовує іскри і розвіває попіл. А щодо ідола Лєніна, то я почав скидати того ідола приблизно у віці тих хлопців...

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

СТОРІНКИ БОЛЮЧОЇ ПАМ'ЯТИ

Шановні друзі газети "Нація і держава", звертаюся до вас з великим проханням.

Я, Швець Ганна, видала книгу "Борщівка. Сторінки болючої пам'яті". У цій книзі розповідаю про Марусю, яка жила в нас, коли перебувала у відділі "Енея". Коли книга версталася, на Гурбах мені дали газету від 8 травня 2007 р., у якій я прочитала про Марію Потикевич. Це саме та Марія, яку я розшукувала по всій Рівненській області.

Після арешту її привозили на очну ставку в Борщівку. Після звільнення вона теж приїздила до нас. Написала три листи, а потім зв'язок обірвався.

Дуже прошу автора статті Ігора Олещука, а також усіх небайдужих: допоможіть мені у другому, доповненому виданні написати набагато більше про Марусю. Також хотіла помістити фото, яке було надруковане у Вашій газеті.

З повагою

Галина ШВЕЦЬ,
автор книги "Борщівка.
Сторінки болючої пам'яті".
с.Борщівка,
Здолбунівський р-н,
Рівненська обл.

Слід визнати, що БЮТ є найрезультативнішим проектом Кремля в Україні. Маючи великий вплив на ЗМІ у країнах Заходу, Росія через своїх агентів забезпечує Ю.Тимошенко популярність, визнання багатьох політиків і значної частини населення демократичних країн. В опитуваннях вона посідає місце або поруч здібних жінок-політиків: Тетчер та Меркель, або серед красивих жінок-політиків, або поруч із Жанною Д'Арк серед жінок-патріотів, хоч її місце серед найвідоміших жінок-авантюристок.

Валентин КОЖЕВНІКОВ,
кандидат географічних наук,
академік Академії оригінальних ідей

МАЛОРОСІЙСТВО

ЛИСИЦЯ В КУРНИКУ

Виборці зрозуміли, ким насправді є "героїня Майдану"

Теперішня криза відрізняється від кризи 1994–2004 років тим, що замість Кучми економікою України керує Ю.Тимошенко. Кучма, хоч і вірно служив Росії, але він не хотів, щоб з його ім'ям українці пов'язували поразку в розбудові незалежної України. Млявість Кучми викликала незадоволення Кремля. Ю.Тимошенко, посівши посаду прем'єра, діє рішучіше і підступніше. Тим паче, що завдяки конституційній реформі Литвина-Мороза-Медведчука вона отримала більшість тих повноважень, які мав Кучма на посаді президента.

Пройшовши до ВР під гаслами демократичних сил і отримавши пост прем'єра, Ю.Тимошенко одразу почала переговори з ПР і спровокувала конфронтацію з Президентом Ющенком з приводу фінансування армії, ставлення до проблем селян, надання ліцензій на користування надрами поза конкурсом своїм людям тощо.

Відкритість кордонів з Росією зумовлює те, що до нас звідти надходять контрабандою величезні обсяги товару, що значною мірою стало причиною здешевлення гривні.

Адже контрабандисти вивозять у Росію не гривні, отримані за свої товари, а долари. Відтак попит на долари весь час зростає. В цьому одна з найголовніших причин інфляції, тобто фінансова криза і девальвація гривні є наслідком політики Юлії Тимошенко, її співпраці з "п'ятою колоною". Ознакою того, що уряд Ю.Тимошенко діє на шкоду Україні, є підтримка його фракцією комуністів, які ніколи не голосують за заходи, спрямовані на зміцнення Української держави. Вони всі разом проводять політику Путіна в Україні. Про це свідчать і договори щодо постачання газу в Україну, які Ю.Тимошенко уклала у Москві, щоб поглибити кризу в Україні і дати право Кремлю втручатися у внутрішні справи України.

Подумаймо: чи може бути економічна криза в державі, третина громадян якої не мають нормального житла, в якій 80% доріг не придатні для руху сучасного транспорту, а майже половина товарів широкого вжитку завозиться і продається контрабандно? Як бачимо, – може. Але тільки тому, що маємо антинародний уряд, який натхненно працює на користь сусідів, а ми байдуже мовчимо.

Тепер усі розуміють, що головною умовою виходу з кризи є усунення Ю.Тимошенко з посади прем'єра і проведення дочасних парламентських виборів.

Щоб підняти свій рейтинг, Ю.Тимошенко критикує лідерів ПР за невміння працювати. Проте сам факт ведення впродовж року переговорів лідери БЮТ з відверто проросійською ПР свідчить, що обидві ці сили керуються з одного центру, і що Ю.Тимошенко діє не на благо українського народу.

Згадаймо, що одним з гасел Ющенка було: "Не словом, а ділом!" І він дотримується його, може, й на шкоду своєму авторитету. Водночас Ю.Тимошенко не соромиться сипати обіцянками, які й не збирається виконувати, та звинувачує в невдачах своїх опонентів. Згадаймо, як вона обіцяла перевести армію на контрактну систему, як запевняла селян у своїй турботі про них, як обіцяла підняти пенсії та зарплати. Скільки солодких слів – і жодних добрих справ.

Ю.Тимошенко нещаслива жінка. Тому і в політиці вона не досягла позитивних успіхів. За час свого першого короткочасного прем'єрства вона швидко довела країну до спаду виробництва і затримок у виплаті зарплат. Оскільки справа йшла до дефолту, Ющенко скористався своїм правом і відправив її уряд у відставку.

Проте після дострокових виборів 2007 року Ющенко був змушений знову затвердити її на посаді прем'єра. Цього разу за її урядування інфляція перевищила 20 відсотків, і знову спостерігається падіння виробництва. Її "врятувала" світова фінансова криза, на яку Тимошенко списала всі власні прорахунки. Однак виборці вже зрозуміли, що насправді ховається за вивіскою "героїні Майдану".

Оксана ПЕТРІВСЬКА,
учасниця прощі

ЧИН І ЧЕСТЬ

З ВІРОЮ І ЛЮБОВ'Ю ДО УКРАЇНИ

"Ось вони йдуть – хоругвки в них мають".

Старосамбірські "соколята" долетіли до Зарваниці

Одинадцятий день триває піша проща "Українські націоналісти моляться за Україну", організована проводом Старосамбірської районної організації Конгресу Українських Націоналістів (Львівська область). Зараз прочани прямують до Почаєва, аби там вклонитися Чудотворній Іконі Божої Матері Почаївської – одвічної святині українського народу.

Позаду – шмат дороги майже в чотири сотні кілометрів. Далеко залишилися рідні терени Львівщини. Виміряно кроками Рогатинщину. Пішки добралися до Тернополя. Торуємо дороги цього благословенного краю... Несемо червоно-чорні революційні прапори, молимося, засвідчуючи кожним днем, кожним кроком, що найвище для нас, українських націоналістів, – служіння Богові та Україні.

Аби зрозуміти настрої учасників цієї акції, треба з ними йти поруч, треба відчути спрагу, коли розпечений асфальт на сорокаградусній спеці починає нагадувати пекло, не чути ніг після сорокап'ятикілометрового переходу, вмиватися в потічку, який здається розкішнішим за басейни з підігрівом, їсти найсмачніший у світі борщ з присмаком диму. І бути трохи "не від світу цього", бо пуститися в таку нелегку виснажливу дорогу, яка вимагає витривалості, гарту, самозречення і жертовності, наважиться далеко не кожен.

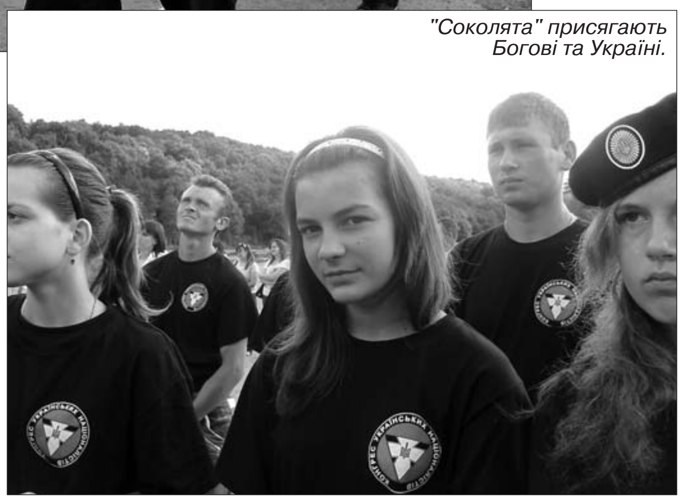
Старосамбіряни зважилися на цю прощу вже вдруге, щоправда, минулого року вони дійшли тільки до Зарваниці, нині ж продовжили шлях ще на півтори сотні кілометрів. Я, як і минулого разу, йду в цій колоні, живу життям прочанки. Часто виходить так, що в колоні під бандерівським прапорами йде нас 12 прочан (молоді учасники ходи змінюють один одного). Помітивши цю закономірність, люди при зустрічі порівнюють нашу прощу з діяннями дванадцятьох апостолів, хоча ніхто з прочан не вважає себе месією чи героєм – ми просто йдемо, несемо свої молитви за Україну, націю, родини.

Дуже важливо, що в пішій прощі беруть участь молоді люди, бо саме їм випаде будувати Соборну Незалежну Україну, про яку мріяли усі ті, хто поклав своє життя на жертовник служіння нації.

Проминувши терени Львівщини – Самбірщину, Дрогобиччину, Стрийщину, Жидачів, ступили ми на Івано-Франківщину. Там відвідали Княгинині – музей-квартиру "Кроленко", де в буремні 1946–1947 роки була підпільна конспіративна "хата" Романа Шухевича. У місті Роксолани – Рогатині – нас зустріли голова місцевої організації Конгресу Українських Націоналістів Ольга Щерба та голова обласного "Тризуба" ім.С.Бандери Олексій Щерба. Мер міста Володимир Щерба та його заступник Василь Борецький потурбувалися про місце таборування на ніч. Такими ж щирими були й люди з Тернопілля – голова Бережанської районної ради і голова місцевої організації Конгресу Українських Націоналістів Роман Висоцький, директор гастроентерологічного санаторію Олег Левандовський. У Підгайцях зустрічав нас голова місцевого Братства ОУН-УПА, керівники місцевої райдержадміністрації та директор ТзОВ "Імперія даху" Іван Залуцький, які, як і годиться істинним християнам, нагодували й напоїли спраглих прочан.

Дуже хвилюючою була таборова ніч на горі Лисоня, де стоїть величний меморіал Січовим Стрільцям.

Ми з Божою допомогою, щодень правлячи Службу Божу чи Акафіст до Пресвятої Богородиці, вклоняючись могилам Борців за волю України, дійшли до святої Зарваниці в п'ятницю під вечір. А зранку в суботу відвідали архієрейську Службу Божу, отримали благословення від єпископа Василія, скинули свої гріхи в святій сповіді, причастилися. Кожен прочанин доторкнувся устами до Чудотворної Ікони Божої Матері Зарваницької, молив її за Україну і свої потаємні потреби. Увечері здійснилася ще одна дуже важлива акція – десять юнаків і дівчат урочисто, перед усіма прочанами, осяяні молитвою і бажанням служити своїй нації, прийняли присягу, вступаючи в громадсько-спортивну організацію "Соколята" Конгресу Українських Націоналістів, а Ліда Буй та Володимир Мальчевський на Святій Біблії склали присягу на довічне служіння Богові й Україні, ставши дійсними членами Конгресу Українських Націоналістів. Старосамбірські "соколята" долетіли до Зарваниці, терплячи випробування сонцем, спрагою, побутовими незручностями, мозолями. Бо в серці мають віру, у душі – відвагу й любов до України.

"Соколята" присягають Богові та Україні.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

БРЕШИ НАХАБНІШЕ...

"Модерне" прочитання заяложених версій

Відомо, що історія – це не просто наука, а досить ефективний інструмент для вирішення політичних питань пекучого сьогодення.

У Росії нарешті знайшли справжнього винуватця початку Другої світової війни. Дотепер в усьому світі було прийнято вважати, що війну розпочала фашистська Німеччина. У самій же Німеччині заперечення головної ролі німців у розв'язуванні війни карається законом. Однак нещодавно міністерство оборони Росії вирішило "відновити історичну справедливість". На його офіційному сайті з'явилася стаття якогось кандидата історичних наук, полковника Сергія Ковальова, в якій цей науковець у погонах назвав винуватцем Другої світової війни... Польщу. Мовляв, поляки у 1939 році відмовилися виконувати цілком обгрунтовані територіальні претензії, висунуті нацистським третім рейхом, а відтак Гітлерові нічого не залишалося, як використати силу. Таке собі "принуждение к миру" шляхом війни – як це було здійснено минулого року самою Росією стосовно грузинських територій.

Бравий російський історик також робить висновок про те, що Німеччина адекватно відреагувала на відмову Варшави включити місто Данциг до складу третього рейху і на заборону будівництва автомагістралі через усю Польщу до Східної Пруссії. Полковник від історії вважає, що поляки стали жертвою непомірних політичних амбіцій свого керівництва; нацисти ж, виявляється, всього-навсього відновлювали історичну справедливість. Крім того, вчений-офіцер прийшов до висновку, що підписання пакту Молотова–Ріббентропа також було історичною необхідністю.

Дивно, чи не так? Про причини початку Другої світової війни писано-переписано, мабуть, десятки тисяч томів наукових праць. Ніхто в усьому світі досі не ставив під сумнів тези про те, що війну розпочав Гітлер. І ось пропонується нове прочитання одного з кульмінаційних моментів новітньої історії. І хто пропонує? Не який-небудь філософствуючий дисидент, а – міністерство оборони Росії – країни, яка, за усталеною радянською і нинішньою російською версією, сама стала об'єктом нападу фашистської Німеччини.

Новацію від російського полковника можна було б списати на якийсь прикрий ідеологічний недогляд, якби не історія з Маннергеймом. Перебуваючи з офіційним візитом у Фінляндії, російський президент Медведєв, якраз напередодні 9 травня, поклав квіти до меморіалу цього маршала. Того самого маршала Маннергейма, котрий перед Другою світовою війною передбачливо домігся від фінського уряду фінансування глибоко ешелонованої системи оборонних укріплень на кордоні з Радянським Союзом, а під час війни командував фінською армією, яка спільно з нацистами воювала проти радянських військ. Того самого, на сімдесятип'ятирічч якого в червні 1942 року особисто був присутній фюрер Адольф Гітлер.

Між іншим, нині, з ініціативи впливового Фонду Ліхачова, у Санкт-Петербурзі вирішується питання встановлення меморіальної дошки фінському маршалові, який свого часу жив у цьому місті.

Звідки ж така несподівана шана в теперішній Росії до "ворогів" радянського, а відтак і російського народу? Зрештою, чим пояснити те, що в Росії предметно обговорюється питання офіційної реабілітації генерала Власова, а на його батьківщині, в Нижегородській області, навіть збираються створювати його музей?

Проте реабілітація Власова – це трохи інша тема.

Якщо ж казати про спроби переписування в Росії історії Другої світової війни, то, здається, пояснення цьому лежить у далекій від історичних дискурсів площині прагматичного зиску.

Москва, аби отримати необхідні їй важелі впливу на геополітичній карті світу, готова піти значно далі, ніж вшанування маршала Маннергейма чи оголошення Польщі винуватцем війни. Розрахунок кремлівських яйцеголових технологів простий: наївні і розчулені, але дотепер уперті фінни на знак подяки за вшанування їхнього маршала дозволять росіянам прокласти біля своїх берегів газопровід "Північний шлях", яким російський газ має транспортуватися в обхід України до Європи. А задобрити німців для Кремля вже конче необхідно, адже Берлін – основний партнер Москви у тих-таки газових оборудках. Сімдесят років тому подібний альянс призвів до поділу Європи і фактично спричинив Другу світову війну. Чим закінчиться загравання ситих європейців з голодним російським ведмедем сьогодні?

Між тим, аби досягти бажаного у питанні енергетичної експансії і впливу, Москві, певно, доведеться задобрювати ще й Анкару (поблизу турецьких кордонів планується прокладання Південного газопроводу). Тоді, можливо, слід чекати перегляду трактування російсько-турецьких воєн і, зокрема, Кримської війни? А спеціально для ввічливих, але досі також непоступливих шведів доведеться придумати новітню версію Полтавської битви. І тоді ми прочитаємо, що, виявляється, триста років тому українське військо Мазепи гуртом поджали Петро перший і шведський король Карл дванадцятий.

Як там казали древні: бреши нахабніше – хоч щось та залишиться...

ЗОНА КОМУНІЗМУ

"ЧЕМ БОЛЬШЕ УДАСТСЯ РАССТРЕЛЯТЬ, ТЕМ ЛУЧШЕ"

Нижче друкуємо (зрозуміло, мовою оригіналу) один із таємних циркулярів більшовицького лідера, що показує методи, які практикував Лєнін для зміцнення влади голодних совітів.

ЛИСТ В.ЛЕНІНА ДО В.МОЛОТОВА ДЛЯ ЧЛЕНІВ ПОЛІТБЮРО ЦК РКП(Б)
від 19 березня 1922 р. з приводу репресій щодо духовенства і пограбування церкви.

Строго секретно.

Просьба ни в каком случае копий не снимать, а каждому члену Политбюро (тов. Калинину тоже) делать свои заметки на самом документе.
Ленин.

Товарищу Молотову
для членов Политбюро

По поводу происшествия в Шуе, которое уже поставлено на обсуждение в Политбюро, мне кажется, необходимо принять сейчас же твердое решение в связи с общим планом борьбы в данном направлении. Так как я сомневаюсь, чтобы мне удалось лично присутствовать на заседании Политбюро 20-го марта, то поэтому изложу свои соображения письменно.

Происшествие в Шуе должно быть поставлено в связь с тем сообщением, которое недавно РОСТА переслало в газеты не для печати, а именно, сообщение о подготовлявшемся черносотенцами в Питере сопротивлении декрету об изъятии церковных ценностей. Если сопоставить с этим фактом то, что сообщают газеты об отношении духовенства к декрету об изъятии церковных ценностей, а затем то, что нам известно о нелегальном воззвании патриарха Тихона, то станет совершенно ясно, что черносотенное духовенство во главе со своим вождем совершенно обдуманно проводит план дать нам решающее сражение именно в данный момент. Очевидно, что на секретных совещаниях влиятельнейшей группы черносотенного духовенства этот план обдуман и принят достаточно твердо. События в Шуе лишь одно из проявлений и применений этого общего плана.

Я думаю, что здесь наш противник делает громадную стратегическую ошибку, пытаясь втянуть нас в решительную борьбу тогда, когда она для него особенно безнадежна и особенно невыгодна. Наоборот, для нас именно в данный момент представляет из себя не только исключительно благоприятный, но и вообще единственный момент, когда мы можем 99-ю из 100 шансов на полный успех разбить неприятеля наголову и обеспечить за собой необходимые для нас позиции на много десятилетий. Именно теперь и только теперь громадное большинство крестьянской массы будет либо за нас, либо во всяком случае будет не в состоянии поддержать сколько-нибудь решительно ту горстку черносотенного духовенства и реакционного городского мещанства, которые могут и хотят испытать политику насильственного сопротивления советскому декрету.

Нам во что бы то ни стало необходимо провести изъятие церковных ценностей самым решительным и самым быстрым образом, чем мы можем обеспечить себе фонд в несколько сотен миллионов золотых рублей (надо вспомнить гигантские богатства некоторых монастырей и лавр). Без этого фонда никакая государственная работа вообще, никакое хозяйственное строительство в частности, и никакое отстаивание своей позиции в Генуе в особенности, совершенно немыслимы. Взять в свои руки фонд в несколько сотен миллионов золотых рублей (а может быть, и в несколько миллиардов) мы должны во что бы то ни стало. А сделать это с успехом можно только теперь. Все соображения указывают на то, что позже сделать нам этого не удастся, ибо никакой момент, кроме отчаянного голода, не даст нам такого настроения широких крестьянских масс, который бы либо обеспечивал нам сочувствие этих масс, либо, по крайней мере, обеспечил бы нам нейтрализование этих масс в том смысле, что победа в борьбе с изъятием ценностей останется безусловно и полностью на нашей стороне.

Один умный писатель по государственным вопросам справедливо сказал, что, если необходимо для осуществления известной политической цели пойти на ряд жестокостей, то надо осуществлять их самым энергичным образом и в самый кратчайший срок, ибо длительного применения жестокостей народные массы не вынесут. Это соображение, в особенности, еще подкрепляется тем, что по международному положению России для нас, по всей вероятности, после Генуи окажется или может оказаться, что жестокие меры против реакционного духовенства будут политически нерациональны, может быть, даже чересчур опасны. Сейчас победа над реакционным духовенством обеспечена нам полностью. Кроме того главной части наших заграничных противников среди русских эмигрантов за границей, т. е. эс-эрам и милюковцам, борьба против нас будет затруднена, если мы, именно в данный момент, именно в связи с голодом, проведем с максимальной быстротой и беспощадностью подавление реакционного духовенства.

Поэтому я прихожу к безусловному выводу, что мы должны именно теперь дать самое решительное и беспощадное сражение черносотенному духовенству и подавить его сопротивление с такой жестокостью, чтобы они не забыли этого в течение нескольких десятилетий. Самую кампанию проведения этого плана я представляю себе следующим образом:

Официально выступить с какими то ни было мероприятиями должен только тов. Калинин, – никогда и ни в каком случае не должен выступать ни в печати, ни иным образом перед публикой тов. Троцкий.

Посланная от имени Политбюро телеграмма о временной приостановке изъятий не должна быть отменена. Она нам выгодна, ибо посеет у противника представление, будто мы колеблемся, будто ему удалось нас запугать (об этой секретной телеграмме, именно потому, что она секретная, противник, конечно, скоро узнает).

В Шую послать одного из самых энергичных, толковых и распорядительных членов ВЦИК или других представителей центральной власти (лучше одного, чем нескольких), причем дать ему словесную инструкцию через одного из членов Политбюро. Эта инструкция должна сводиться к тому, чтобы он в Шуе арестовал как можно больше, не меньше, чем несколько десятков представителей местного духовенства, местного мещанства и местной буржуазии по подозрению в прямом или косвенном участии в деле насильственного сопротивления декрету ВЦИК об изъятии церковных ценностей. Тотчас по окончании этой работы он должен приехать в Москву и лично сделать доклад на полном собрании Политбюро или перед двумя уполномоченными да это членами Политбюро. На основании этого доклада Политбюро даст детальную директиву судебным властям, тоже устную, чтобы процесс против шуйских мятежников, сопротивляющихся помощи голодающим, был проведен с максимальной быстротой и закончился не иначе как расстрелом очень большого числа самых влиятельных и опасных черносотенцев г. Шуи, а по возможности, также и не только этого города, а и Москвы и нескольких других духовных центров.

Самого патриарха Тихона, я думаю, целесообразно нам не трогать, хотя он несомненно стоит во главе всего этого мятежа рабовладельцев. Относительно него надо дать секретную директиву Госполитупру, чтобы все связи этого деятеля были как можно точнее и подробнее наблюдаемы и вскрываемы, именно в данный момент. Обязать Дзержинского и Уншлихта лично делать об этом доклад в Политбюро еженедельно.

На съезде партии устроить секретное совещание всех или почти всех делегатов по этому вопросу совместно с главными работниками ГПУ, НКЮ и Ревтрибунала. На этом совещании провести секретное решение съезда о том, что изъятие церковных ценностей, самых богатых лавр, монастырей и церквей, должно быть проведено с беспощадной решительностью, безусловно ни перед чем не останавливаясь и в самый кратчайший срок. Чем больше число представителей реакционного духовенства и реакционной буржуазии удастся нам по этому поводу расстрелять, тем лучше. Надо именно теперь проучить эту публику так, чтобы на несколько десятков лет ни о каком сопротивлении они не смели и думать.

Для наблюдения за быстрейшим и успешнейшим проведением этих мер назначить тут же на съезде, т.е. на секретном его совещании, специальную комиссию при обязательном участии т. Троцкого и т. Калинина без всякой публикации об этой комиссии с тем, чтобы подчинение ей всех операций было обеспечено и проводилось не от имени комиссии, а в общесоветском и общепартийном порядке. Назначить особо ответственных наилучших работников для проведения этой меры в наиболее богатых лаврах, монастырях и церквях.

Ленин.
19. III. 22.

Прошу т.Молотова постараться разослать это письмо членам Политбюро вкруговую сегодня же (не снимая копий) и просить их вернуть секретарю тотчас по прочтении с краткой заметкой относительно того, согласен ли с основою каждый член Политбюро или письмо возбуждает какие-нибудь разногласия.

ЗВЕРНЕННЯ

Хмельницька обласна організація Конгресу Українських Націоналістів обурена з приводу того, що спостерігається стійка тенденція щодо певної упередженості місцевих масмедіа у висвітленні діяльності Президента України Віктора Ющенка.

Ніякі політичні переконання не дають морального права перекручувати правду.

Президент є главою держави, і необ'єктивність у висвітленні його діяльності є неповагою не тільки до нього, а й до вибору більшості.

Провід Хмельницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів звертається до голови Хмельницької облдержадміністрації, голови обласної ради, мера м. Хмельницького, голів районних рад та адміністрацій звернути увагу на об'єктивне висвітлення діяльності Президента України в місцевих ЗМІ.

Провід ХОО КУН

ПРАВДА ІСТОРІЇ

"ВОЛЕЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ..."

В.В.ТИМКІВ,
старший науковий
працівник музею Визвольних
змагань Прикарпатського краю

Побачивши, що самими формальними актами і кількома арештами їм не знищити української державности, німці запланували цілковитий розгром революційної ОУН. Окупанти знали, що ця організація є головною опорою держави. 15–16 вересня 1941 р. органи окупаційної влади провели в усій Україні масові арешти націоналістів. Зловили близько 2 тис. осіб, з яких кілька сотень в короткому часі розстріляли, повісили чи закатували на смерть. Одночасно всіх давніше арештованих провідних членів ОУН і УДП заслали до концентраційних таборів, головним чином до Заксенгаузена і Авшвіца.

Під кінець вересня 1941р. відбулася Перша Конференція ОУН, на якій стверджено, що окремі прояви Української держави ще далі існували у місяці вересні, але німці остаточно показали свою расистську ворожнечу до української державности, і тому відтепер ОУН трактуватиме їх нарівні з російськими імперіалістами як ворогів українського народу. ОУН приступає до поборювання цих нових імперських зайд згідно з постановами II Великого Збору. Після вересня німецький колоніальний тиск на український народ збільшувався з брутальною силою, й українські національні організовані сили вступили в новий період визвольної боротьби на два фронти – проти російських імперіалістів і проти німецьких.

Варто зазначити, що Акт 30 червня не був лише лакмусовим папірцем виявлення реальної позиції гітлерівського керівництва. Він був лише вершиною айсберга, хоч доволі значимою, цілісного зрушення ОУН на створення Української Держави. Насамперед слід зазначити, що з початком радянсько-німецької війни вибухнуло ціле антибільшовицьке повстання, що провадили націоналістичні повстанці під керівництвом крайового провідника ОУН Івана Климіва "Легенди". А в Коломиї, де було створено понад півтисячний військовий оунівський відділ, прийнявши угорських наїзників за більшовиків, навіть звели бій проти них. В людській пам'яті були ще свіжі спомини про Дем'янові Лази, репресії, масові депортації. Зокрема націоналісти добивалися повернення у відновлену Українську Державу всіх вивезених українців. Не можна оминути увагою Дружини Українських Націоналістів (ДУН), які були створені з українських націоналістів у рамках Вермахту для війни з Радянським Союзом. ДУН, не раз випереджаючи німецькі військові частини, зводили героїчні бої з більшовиками. Зокрема саме відділ ДУН під керівництвом Р.Шухевича першим увійшов до Львова 30 червня 1941 р.

Отже, не в німецьких "обозах" приходила на українські землі оунівська військова сила, а тим більше українська державність.

Важливим моментом у процесі відновлення Української Держави була ідея соборности. Коли фронт почав швидким темпом посуватися на схід, то виникло питання, чи започаткувати процес відновлення Української держави у Львові, чи приготовлятися до такого чину у Києві. Перемогла думка започаткувати цей процес у Львові з огляду на те, що згодом німці можуть не допустити до цього в Києві. Зрештою, німецька політична поліція зробила всі можливі заходи, щоб не допустити до проголошення Української держави саме в столиці України.

Ярослав СТЕЦЬКО

Формальний удар по соборності Української Держави було завдано 17 липня 1941 р., коли Адольф Гітлер проголосив формування Райхскомісаріату України, а 1 серпня західноукраїнські землі було включено до Генерального губернаторства, відділяючи їх від решти України. Підсумовує цю ситуацію дослідник Петер Кляйст, пишучи: "На місце заклику народів до визвольної боротьби прийшла теза про "унтерменшів" (недолюдків), на місце Самостійної Української Держави – Райхскомісаріат, на місце політичного глузду – Еріх Кох".

Загалом творення української державности відбувалося з досить великим розмахом. З 24 областей УССР, що існували до червня 1941 р., обласне українське управління було встановлено на території одинадцяти з них. Тобто майже половина соборної України була покрита нормально функціонуючою державною адміністрацією. Велике значення мало таємне доручення Міністерства Оборони творити військові школи. Такі таємні школи постали в Мостах Великих – старшинська школа під керівництвом Дмитра Грицая-Перебийноса, в Поморянах школа під керівництвом пор. Осипа Карачевського-Свободи. Дружини Українських Націоналістів були також підпорядковані Українському Державному Правлінню. Коли виявилося, що німці ставляться вороже до Української держави, то Провід ОУН встановив два таємні Крайові Військові Штаби (КВШ) – один у Львові, для Західних Земель, а другий у Рівному для Північно-Західних Земель. Рівненський КВШ сформував Стрілецький Резервовий Полк ім. Холодного Яру. В 1943 році весь цей полк перейшов у підпілля.

Поважну роботу виконало Міністерство Державної Безпеки під керівництвом Миколи Лебедя. По лінії цього міністерства за дорученням Проводу ОУН Іван Равлик впродовж кількох тижнів організував українську державну міліцію. В більшості ця міліція складалася з членів і симпатиків революційної ОУН. Загалом нараховувалось сотні станиць української міліції. Згодом на дев'яносто відсотків члени міліції перейшли до УПА. Також творилася таємна розвідувальна і контррозвідувальна мережа, що згодом розвинулася в Службу Безпеки ОУН.

Лев Ребет згадував: "Професор Г.Кох (представник німецької армії), зустрівшися зі мною через кільканадцять днів після проклямації самостійности, заявив, що об'їхав усю Західну Україну і всюди застав при праці органи місцевої влади, яка успішно втримує безпеку, із цього приводу висловив українцям признання".

Міністерство Закордонних Справ під керівництвом Володимира Стахіва вело заходи в Берліні щодо визнання Німеччиною Української Держави, розсилало відповідні документи й інформації про Українську державу до різних іноземних амбасад, що містилися в Берліні. Є підтвердження, що Західні держави були ознайомлені з постанням української держави.

З інших ділянок встановлення Української держави доцільно згадати: відновлення Українського Червоного Хреста, вироблення державної системи освіти, відновлення залізничної комунікації тощо.

В незалежній Україні Акт 30 червня 1941 р., на жаль, ще не має належного визнання. І майже з точністю можна сказати, що антиукраїнські сили вчергове спробують "завстидати" українців їхньою історією, знецінити і очорнити українські державотворчі, дійсно подиву гідні здвиги. Проте нашим обов'язком є знати всі орієнтири української історичної правди.

Багато недоброзичливців закидають співробітництво представників Української держави з німцями в їхній расистській політиці. Сам Я.Стецько зазначав: "Ідучи до Львова, ми зустрічали всюди стихійне намагання української спільноти ставати самовпевненим, суверенним господарем на своїй землі... Ніде ніякої спроби відплати меншинам – польській чи жидівській, частина яких приймала участь у ворожих акціях проти українців. Ніде українці не робили погромів, нікому не відплачувалися самосудами. Це ніколи і не було нашим стилем. Творена міліція дбала про порядок і лад, а не мстилася. Антижидівські нацистські заклики не мали ніякого відзвуку в українців". У німецьких документах знаходимо інший цікавий факт: "У Житомирі, Кременчузі і Сталіно арештовано низку прихильників Бандери, які намагалися здобути народ для політичної незалежности України. При цьому стверджено, що ці банди забезпечували своїх членів і співпрацюючих з їхнім рухом жидів фальшивими паспортами..."

Що ж до реплік у тексті Акту 30 червня на кшталт "...Українська Держава буде тісно співдіяти з ... Велико-Німеччиною", на які люблять натякати певні протиукраїнські дослідники, то тут вагому відповідь дав сам Степан Бандера: "Дехто закидає, що під час Акту 30 червня 1941 р. були фрази і жести приязного супроти Німеччини тону... Ми обстоюємо завсіди незалежність української політики, яка керується тільки українською рацією, а не кокетуванням (безуспішним!) із сторонніми силами... Коли ж Німеччина пішла війною проти Росії, нашого ворога, то Україна не могла прийняти неприхильно цього факту. Але тим ще не розв'язувалося питання взаємин між Україною і Німеччиною. Воно мусіло залежати тільки від одного: як поставиться Німеччина до державної суверенности України, чи буде шанувати українську суверенність, українські інтереси..."

Насамкінець слід наголосити, що саме сподвижники Акту зазнали надзвичайно тяжких випробувань, однак не зреклись державницької ідеї. Це насамперед стосується самого Провідника ОУН Степана Бандери. Адже через його незламість постраждав не тільки він сам. У концтаборах від тортур загинули обидва його брати – Василь та Олександр. Подібне можна сказати і про Івана Равлика – організатора української поліції, який загинув мученицькою смертю від рук гестапо після кількамісячних тортур. Його арештували у грудні 1941 р. разом з дружиною, тещею і сестрою та ще трьома членами рідні. Їх всіх розстріляло гестапо ще перед смертю самого Івана. Гестапо вимагало від нього співпраці проти поляків і євреїв. Два місяці гестапо під тортурами добивалось від нього адрес і списків відомих поляків і євреїв. Але Равлик категорично і мужньо відповідав відмовою.

Закінчення. Початок у № 26.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ДАВНО ПОРА ОПАМ'ЯТАТИСЯ!

Микола МІЩЕНКО

Непереможною називали Червону Армію московські фальсифікатори історії, а слідом за ними ту ж несусвітню брехню досі повторюють всілякі помосковщені манкурти-блюдолизи. Про те, чого коштувала поневоленим Москвою народам ота міфічна "непереможність і "легендарність", переконливо свідчить правдива історія усіх перемог цієї армії.

Так, наприклад, ранньою весною 1944 року відбулася Корсунь-Шевченківська операція, в якій війська 1-го і 2-го Українських фронтів під загальним керівництвом маршала Жукова ліквідували угруповання німецьких військ чисельністю 73 тисячі. З них 33 тисячі загинули, 20 тисяч потрапили в полон, а 20 тисяч вирвалися з оточення. Заради такого "блискучого" успіху сталінські "стратеги" протягом 24 днів побоїща поклали 760 тисяч підлеглого їм особового складу. Два з половиною мільйони червоноармійців було поранено.

Характерно те, що переважна більшість убитих і понівечених були українцями. Червоноармійські частини перед битвою доукомплектовувалися мешканцями головним чином Полтавської та Сумської областей, а також людьми з навколишніх сіл. Сталінські людолови загарняли до свого війська чоловіків від 16 до 55 років, а нерідко й старших. На стан здоров'я не звертали уваги. У відповідь на жіночі відчайдушні зойки ("Та куди ж ви його тягнете? Він ж після хвороби ледве з ліжка встав!") чулося нахабне московське гавкання: "А какое это имеет значение? Все равно на убой пойдет!"

Не навчені навіть азам військової справи, мобілізовані у своєму селянському одязі, загрузаючи в розкислому чорноземі, тягали на собі тяжкі гармати та набої до них. Їх нещадно кидали в безглузді атаки під прицільний вогонь німецьких кулеметів. Люди, які дивом лишилися живими в лабетах голодомору 1932–1933 років, тепер тисячами гинули як "изменники социалистической родины", – так називали Жуков і вся його камарилья тих, хто опинився на окупованій німцями території.

Такою є правдива історія тієї "победы", яку ще й досі святкують як свою одурені нащадки тих, кого тисячами нищили як гарматне м'ясо московські кати. Тож чи не пора вже нам опам'ятатися?

м. Переяслав-Хмельницький
Київської області

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ЧЕРВОНИЙ ПРАПОР З ЧОРНОЮ СВАСТИКОЮ

Тотожність гітлерівського і більшовицького режимів є вражаючою

Плакат радянських "піонерів"

Плакат нацистського "гітлерюгенду"

Фашистські фабрики смерти і радянські концтабори – однаково жахливі. Тільки про перші знає увесь світ, а про освенціми та майданеки радянського режиму світове співтовариство досі воліє мовчати. Та що таке десяток-другий німецьких концтаборів супроти величезної системи ГУТАБу? Недарма гестапівці приїздили до СРСР переймати "корисний досвід". Досить прочитати "Генеральну угоду "Про співпрацю, взаємодопомогу, спільну діяльність між Головним управлінням державної безпеки НКВС СРСР і Головним управлінням безпеки Націонал-Соціалістичної партії Німеччини (ГЕСТАПО)", аби зрозуміти всю глибину зради свого "єдиного радянського" народу, що звершилася у Москві 11 листопада 1938 року.

А все розпочалося з таємної домовлености Радека і Секта (Карл Радек – єврейський комуніст, соратник Леніна, Сект – німецький генерал), підкріпленої договором від 16 квітня 1922 року між Веймарською Німеччиною та РСФСР. Так почала реалізовуватися ідея співпраці Робітничо-селянської Червоної Армії (РККА) з німецьким рейхсвером. Основи цієї співпраці заклав сам Ульянов-Ленін, який зрадив Росію та на німецькі гроші здійснив жовтневий переворот. Ця подія докорінно змінила долю Російської імперії і коштувала життів десяткам мільйонів її підданих. В СРСР Ленін та його кримінальні професійні революціонери відтворили, тільки в чудернацьких розмірах, винахід своїх французьких попередників – революційний терор. Кримська земля досі сумує більш ніж за 120 тисячами безневинно убієнних комуністами в 1920 році, серед яких були не тільки військовослужбовці колишньої білої армії, а й тисячі жінок, дітей, старих.

Те, що НКВС співпрацювало з Гестапо – зрозуміло. Та чим пояснити співпрацю з гітлерівцями Російської православної церкви? Загальновідомо, що Російська Православна церква за кордоном, з якою нещодавно помпезно воз'єдналася Московська патріархія, підтримувала Гітлера з перших його кроків та користувалася його незмінним покровительством. ("Ибо не один только германский народ поминает вас горячей любовью и преданностью перед Престолом Всевышнего: лучшие люди всех народов... видят в вас вождя в мировой борьбе за мир и правду" – це слова звернення до Гітлера митрополита Анастасія Грибановського, предстоятеля РПЦЗ).

А загалом тема російсько-німецької співпраці – дуже розлога. Вона не обмежується минулим. Газопровід "Північний потік", в лобіюванні якого був помічений колишній канцлер Німеччини Ґерхард Шрьодер, великий друг маленького "Путі-пута", дуже непогано виглядає на тлі російського триколора. Тим більше, що нинішній російський триколор – це прапор зрадника Власова. Отже, одним – свято 9 травня, іншим – мільярди газодоларів.

Цілком логічно, що від тоталітаризму й терору, застосовуваних до власних народів, фашистський і комуністичний режими переходять до загарбання інших народів, не шкодуючи при цьому своїх "підданих". Зрозуміло, що не зайвим при цьому видається і расизм, тому що він є підґрунтям імперіалізму.

Захоплення расизмом у фашистській Німеччині загальновідоме. Фашисти мали намір створити німецьку надлюдину, яка знищить усіх інших "неповноцінних недолюдей". А хіба знищення національних відмінностей в Радянському Союзі та створення єдиної спільноти "радянський народ", що складається виключно з переконаних будівників комунізму, – не з тієї ж опери? Замовники і композитори – відомі.

Так 1920 року в Москві, в Інституті експериментальної біології, відкрився відділ євгеніки та організовано Російське євгенічне товариство. У діяльності товариства брали активну участь російські генетики О.С.Серебровський і Ю.О.Філіпченко, антрополог В.В.Бунак, лікарі А.Н.Абрикосов, Г.І.Россолімо, Д.Д.Плетньов, народний комісар охорони здоров'я М.А.Семашко, співчував цьому товариству М.Горький. Невдовзі відкрилися філії товариства в Ленінграді, Києві, Одесі, Саратові. Налагоджені тісні взаємозв'язки з німецькими вченими.

У березні 1931 року в Москві створено лабораторію расових досліджень. Вона накреслила низку дослідницьких програм спільно з німецькими вченими. Примітний факт: у березні 1933 року гітлерівський режим дозволив продовжити німецько-радянську співпрацю, що у квітні була схвалена і радянським Наркомздоровом. Просто дивовижне порозуміння двох режимів у царині расології. Утім, справа не обмежувалась теорією. Безперечно, масові репресії, знищення цілих соціальних верств населення, а насамперед "дрібнобуржуазного" селянства України та Поволжя – все це втілення злочинної теорії на практиці.

Адже тоталітарне суспільство – це суспільство переродження моральних принципів. Там не визнаються жодні зобов'язання чи моральні норми. Сучасні послідовники КПРС цього навіть не приховують. Мені лишень щиро жаль літню дружину полум'яного ленінця Симоненка, який зганьбив її та всіх порядних жінок підлістю й перелюбом. До речі, закон Російської імперії про позашлюбних дітей скасував особисто квітневий пустун Ленін – ідейний натхненник Симоненка. Тож "який піп, такий прихід".

Ще однією характерною рисою тоталітаризму є мілітаризація та імперіалізм. Тоталітарні режими намагаються досягти максимальної військової могутности. Для цього усе суспільство перетворюється на суцільний військовий табір. Зрештою, це призводить до війни. Тому суцільний мілітаризм тоталітарних режимів загрожує іншим народам і державам.

Оцінюючи імперіалістичний характер радянського режиму, можна констатувати, що він був наступником імперіалізму царської Росії. Нестримна жадоба панування, одягнута в пропагандистські строї різних ідей – панславізму, соціалізму, комунізму, – і є, власне, основною рисою російського більшовизму. З ким тільки Радянський Союз не воював?! Куди лишень не посилав "військових радників", "інтернаціоналістів", військово-морських у тому числі? Фінляндія, Польща, Іспанія, Китай, В'єтнам, Монголія, Ефіопія, Сомалі, Мозамбік, Ангола, Афганістан, Ірак, Сирія, Єгипет тощо.

А для завоювання потрібні солдати. Багато солдатів. Звідси ще одна спільна риса комуністичних і фашистських партій – спрямованість на юних, особлива увага до партійного виховання молоді поза родиною. Гітлерюгенд, піонери, комсомольці.

Так, організація "Гітлерюгенд" заснована 3–4 липня 1926 року у Веймарі як націонал-соціалістичний молодіжний рух. Учасником "Гітлерюгенду" можна було стати, починаючи з 10 років. Урочиста церемонія прийому відбувалася в день народження біснуватого фюрера, 20 квітня, за присутности високого партійного керівництва.

В СРСР піонерська організація утворена згідно з ухвалою Всеросійської конференції комсомолу 19 травня 1922 року, а невдовзі своїм патроном обрала Леніна. До піонерів приймали, та й нині приймають, 22 квітня, в день народження вождя. Піонерію – гарматне м'ясо майбутньої війни – регулярно вітав нарком оборони СРСР.

Сучасні комуністи й комсомольці продовжують традицію цього руху. 22 квітня цього року чергову партію кримських дітей прийняли до червоного Гітлерюгенду. Батьки, будьте пильні!

Досвід українського та російського народів, які разом пережили два тоталітарні режими – німецький та більшовицький – показує, що ці режими на практиці повністю подібні та належать до одного й того ж типу – фашистського. І фашизм італійський, і гітлеризм німецький, і більшовизм російський – це однакові тоталітарні системи. Вони настільки схожі, що більшовизм можна повністю назвати російським фашизмом або російським гітлеризмом, а гітлеризм – німецьким комунізмом. Тому, погодьтеся, дуже дивний вигляд мають сучасні "антифашисти" з червоними прапорами в руках. На ці прапори ще б начепити чорну свастику – і Гітлер був би задоволений, і Ленін. "І нашим і вашим", так би мовити. До речі, путінський Кремль також грається в Гітлерюгенд, створивши рух "Наши".

Як зазначають оглядачі, "Наши" чудово вписуються в рамки нової кремлівської ідеології "суверенної демократії". На відміну від наукоподібного до абсурду марксизму-ленінізму, вона є полегшеним набором кліше та лозунгів щодо "унікальности" російської політичної та духовної культури. Це дуже нагадує триєдиний лозунг царських часів: "Самодержав'я, православ'я, народність". Та й взагалі, паралелі між нинішньою доктриною Кремля та радянською і царською епохою просто вражають.

Микола ПАРФЬОНОВ,
м.Ялта

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001,
вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ;
тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9